

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Som god kollega vil jeg gerne spørge hr. Kim Andersen, om han ikke kan huske, hvad statsministeren sagde til indledning. Han sagde netop, at en opfølgning på Holocaustkonferencen også indebærer, at man skal se på de danske embedsmænds ageren over for nazismen under besættelsen.

Kim Andersen (V):

Hr. Søren Søndergaard spørger, om jeg ikke kan slutte op om hans opfordring til, at kulturministeren giver sin udlægning af dagens tekst. Det kan jeg for så vidt godt, men det tror jeg kulturministeren selv vil tage sig af, uanset om jeg opfordrer til det ej.

Men det er min opfattelse – og det vil jeg gerne bidrage med på Venstres vegne – at jeg mener, vi i dag har rykket administrationspraksis med hensyn til disse ting, og jeg vil godt sige til hr. Frank Aaen, at det er min opfattelse, at det forhold, at en enkeltperson – det kan være en embedsmand – har været involveret i en embedsførelse, som har plettet hans navn, ikke er nok til at hemmeligstemple det pågældende arkivmateriale. Det er kun, hvis det går ud over tredjepart, hvis der er personoplysninger, som man skal respektere og håndtere følsomt, eller hvis det vedrører sager, som har statslig interesse, og som derfor ikke kan siges snævert at vedrøre holocaustarkivmateriale fra krigstiden.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

På utallige opfordringer: Det foreslag, som et flertal i Folketinget her fremsætter til vedtagelse, indebærer ikke, at den arkivlov, vi har, ændres, og det vil sige, at den lovgivning, vi har, fortsat skal overholdes.

Jeg synes, som jeg sagde i mit første indlæg, at vi har en udmærket lovgivning, og hvad angår åbenhed som sådan, går det absolut i den rigtige retning, takket være, at vi har en meget aktiv presse, og takket være, at vi har nogle aktive politikere, der bliver ved med at stille spørgsmål – med andre ord: Takket være, at vi har et godt demokrati, går det i den rigtige retning, og også takket være Tilgængelighedsudvalget, som følger udviklingen og løbende rapporterer til os om, hvordan det går.

Svaret på spørgsmålet er altså: Det her betyder ikke en ændring af lovgivningen her og nu, men det betyder, at praksis vil blive fulgt meget, meget nøje af regeringen, af kulturministe-

ren og fagministrene. I det øjeblik der viser sig at være en sag, hvor der ikke gives dispensation, men hvor der burde gives dispensation, vil sagen blive taget op, og der vil blive rapporteret til Folketinget herom.

Med andre ord: Det, der lovedes i den foregående vedtagelse, er, at vi vil være særlig opmærksomme på den periode, som vedrører tiden før, under og efter Anden Verdenskrig. Her vil vi gøre en særlig indsats for at følge praksis, men det er jo ikke ensbetydende med, at vi ikke vil gøre det ordentligt på de andre områder. Jeg tror tværtimod, at det, der vil ske, er, at den øgede opmærksomhed om netop den historiske periode vil smitte af på, hvad der i øvrigt sker.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige, at for mig var det ikke videre klart på trods af alle de ting, ministeren nævnte, som skulle pege i retning af åbenhed: at vi har aktive politikere, der stiller spørgsmål, at vi har et Tilgængelighedsudvalg, at vi har en overvågende presse, osv. Det har vi jo uanset forslaget til vedtagelse.

Nu vil jeg ikke udlægge ministerens udtalelse på den måde, at regeringen ikke har fulgt praksis op til nu, for det har regeringen vel, så det er bare en konstatering af, at regeringen fortsat vil følge praksis og fortsat sikre, at loven overholdes. Men derfor er det afgørende og centrale spørgsmål: Har dette forslag til vedtagelse nogen betydning? Kan vi ikke lige så godt lade være med at vedtage det? Eller direkte til kulturministeren: Hvis vi nu undlader at vedtage dette forslag til vedtalelse, er der så noget, kulturministeren vil gøre anderledes i morgen, end hvis vi vedtager det?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når vi er bekymrede for, om man bare henholder sig til, at det stort set fortsætter, som det er i dag, er det jo bl.a. – bare for at tage et eksempel – fordi vi fra Enhedslistens side efterforsker værnemagersager fra krigens tid, og hvordan politiet har arbejdet med dem, og lige pludselig får at vide ved et tilfælde, at derovre i Justitsministeriet er et helt skab fyldt med materiale om politiets ageren under krigen. Det var fuldstændig tilfældigt, ingen vidste, det eksisterede, og vi får at vide bagefter, at man ikke engang behøver at udlevere det og først nu skal til at overveje, om man vil udlevere det. Det er